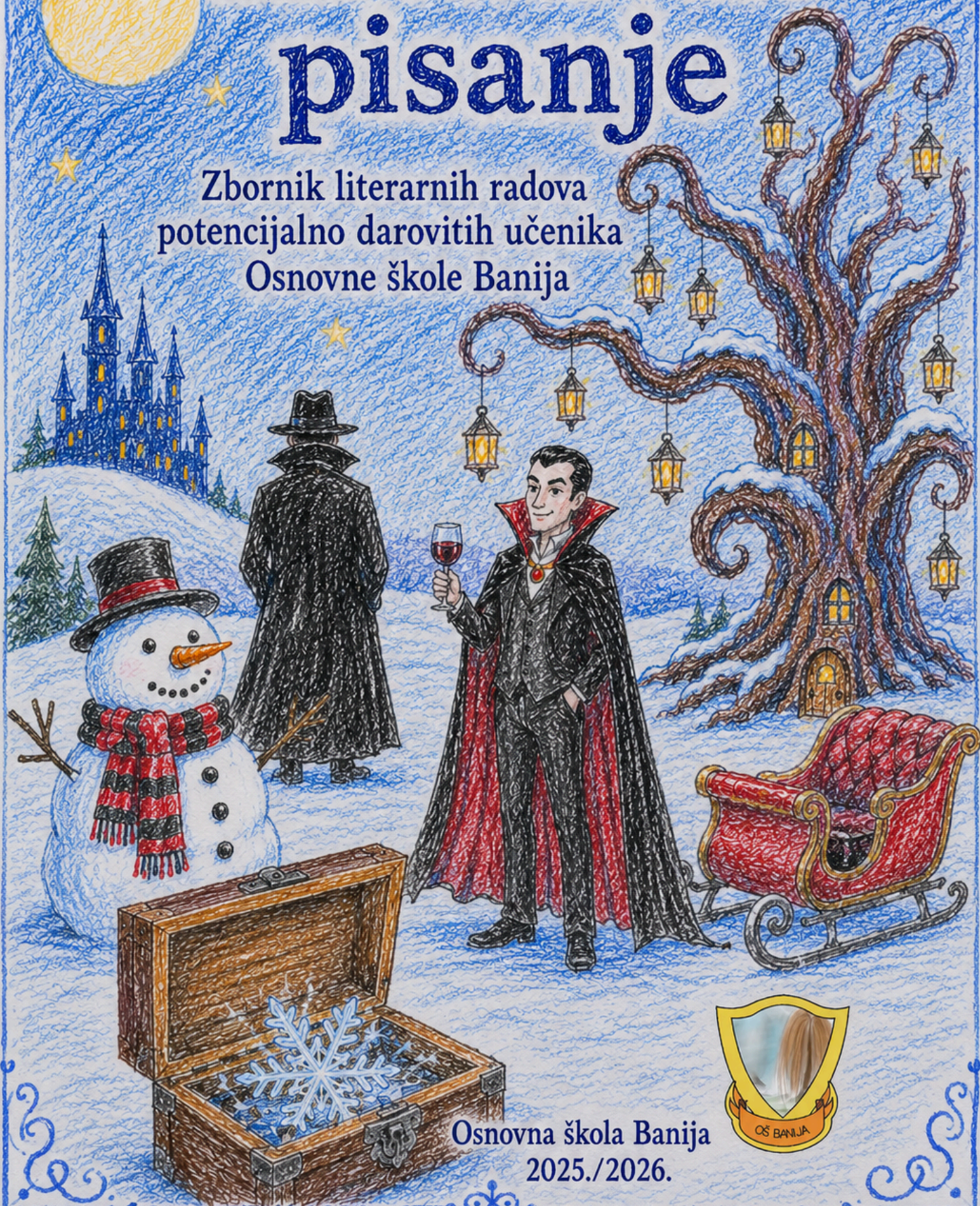

Kreativno pisanje

Zbornik literarnih radova
potencijalno darovitih učenika
Osnovne škole Banija

Osnovna škola Banija
2025./2026.

Izdavač: Osnovna škola Banija

Za izdavača: Antonija Mastelić Milanović, dipl. uč., ravnateljica

Glavna urednica: Ivana Kovačević Opačić, prof.

Lektura: Ivana Kovačević Opačić, prof.

Naslovnica: Ivana Samaržija, učenica

Tisak: Lana – Karlovačka tiskara d.d.

Zbornik je objavljen financijskih sredstvima dobivenim na natječaju Ministarstva znanosti, obrazovanja i mladih.

Kreativno pisanje

Zbornik literarnih radova

Projekt za darovite učenike u školskoj godini 2025./2026.

Urednica: Ivana Kovačević Opačić, prof.

Karlovac, 2026.

Sadržaj

O projektu	4
Snjegović s tajnom	5
Ispod snježnog pokrivača	8
Grudanje koje je promijenilo sve	10
Tragovi koji su nestali	13
Sanjke koje nisu htjele stati	15
Zimska avantura	17
Vampir na odjelu za transfuziju	19
Blackout poezija	21
Radionica izrade slikovnice.....	23

O projektu

Projekt „Kreativno pisanje“ provodio se tijekom nastavne godine 2025./2026. u Osnovnoj školi Banija s ciljem poticanja i razvoja kreativnih, jezičnih i literarnih sposobnosti darovitih učenika. Projekt je odobren i financiran od strane Ministarstva znanosti, obrazovanja i mladih (MZOM) u okviru programa rada s darovitim učenicima.

U projekt su bili uključeni potencijalno daroviti učenici od četvrtog do osmog razreda koji su pokazali poseban interes za područje književnosti i kreativnog izražavanja. U provedbi projekta sudjelovala je učiteljica hrvatskoga jezika Ivana Kovačević Opačić, školska knjižničarka Darinka Vučković te vanjski suradnici i partnerske ustanove (Gradska knjižnica „Ivan Goran Kovačić“ i Knjiguljica). Tijekom projekta ostvarena je i međuinstitucionalna suradnja s drugom osnovnom školom (OŠ „Braća Seljan“) kroz zajedničke aktivnosti kreativnog pisanja.

Projekt je bio organiziran kroz niz radionica koje su učenicima omogućile postupno usvajanje različitih elemenata književnoga stvaralaštva. Radionice su obuhvaćale teme poput uvoda u kreativno pisanje, oblikovanja književnih likova, pisanja zanimljivih početaka priča, razvoja radnje i zapleta, stvaranja dijaloga, blackout poezije na predlošcima pjesama Dragutina Tadijanovića te zajedničkog stvaranja priča u suradnji s učenicima druge škole. Poseban naglasak stavljen je na razvoj mašte, originalnosti, kritičkog mišljenja i sposobnosti izražavanja vlastitih ideja kroz pisanu riječ.

Jedna od značajnijih aktivnosti projekta bila je suradnja s Gradskom knjižnicom, kroz koju su učenici upoznali knjižnične izvore, sudjelovali u kreativnim radionicama te razvijali čitateljske i stvaralačke kompetencije. Također, međuinstitucionalna suradnja omogućila je učenicima iskustvo zajedničkog pisanja priča, pri čemu su učenici jedne škole započinjali priču, a učenici partnerske škole stvarali njezin nastavak i završetak.

Glavni ciljevi projekta bili su razvijanje kreativnog pisanja, poticanje literarnog stvaralaštva, jačanje samopouzdanja učenika u pisanom izražavanju, razvoj suradničkih vještina te stvaranje poticajnog okruženja za darovite učenike. Projekt je učenicima omogućio istraživanje različitih književnih formi i stilova, razvijanje sposobnosti oblikovanja likova, radnje i dijaloga te izražavanje vlastitih misli, osjećaja i iskustava na kreativan način.

Provedbom projekta ostvareni su brojni ishodi. Učenici su unaprijedili svoje jezične i komunikacijske kompetencije, razvili vještine kreativnog i kritičkog mišljenja te stekli veće samopouzdanje u pisanju. Nastali učenički radovi svjedoče o njihovoj maštovitosti, originalnosti i sposobnosti stvaranja kvalitetnih književnih tekstova, a ovaj zbornik predstavlja rezultat njihova rada, truda i kreativnosti tijekom cijele nastavne godine.

Snjegović s tajnom

Snjegović kojeg smo jučer napravili danas je imao drukčiji osmijeh. I ne samo to. Nitko od nas nije ga dirao, a ipak je bio na drugom mjestu. Nijemo smo gledali jedan u drugoga, očiju širom otvorenih i ništa nam nije bilo jasno.

„Riješit ćemo to kad se vratimo iz škole“, rekao je Marko. Krenuli smo u školu. Marko se oduvijek volio igrati detektiva i ovaj događaj je baš jako pokrenuo njegovo razmišljanje. Pod satom je bio zamišljen. Vrtio je prstom čuperak svoje smeđe kovčave kose i gledao kroz prozor. Iza malih okruglih naočala vidjela su se dva oka koja gledaju u jednu točku i ne trepću. Znao sam da mu mozak radi sto na sat.

Pod odmorom skupili smo se oko Marka. Pogledao je Tina, Petra i mene i rekao: “Okupit ćemo se danas poslijepodne u pet sati na igralištu. Reći ću vam što sam smislio.” Uzbudeni, vratili smo se na sat i s nestrpljenjem čekali kraj nastave.

Svi smo se na sastanku pojavili ranije. Tin, najviši u društvu, plavokos i plavook dječak koji je zamuckivao kad bi bio uzbuđen ili nervozan, došao je petnaest minuta ranije i cupkao nogama na hladnoći. Petar, naš ugodno popunjeni friend koji nas uvijek nasmijava svojim šalama i glupostima, došao je sa mnom deset minuta ranije. Petar i ja živimo u istoj zgradi, on na petom, a ja na trećem katu. Često me ljeti gađa vodenim balonima ako me vidi na balkonu. Jednom je mama bila na balkonu, a kako imamo kosu iste duljine, Petar je mislio da sam to ja i pogodio je mamu. Njezinu reakciju bolje da ne opisujem. Danas se svi smijemo tomu.

Vidjevši Tina, Petar i ja smo požurili do njega. Sad još samo nedostaje Marko. Kao i uvijek, točan u sekundu, Marko se pojavio u pet. Rekao nam je kako je dugo razmišljao i došao na ideju kako bismo se večeras trebali pritajiti i promatrati igralište i snjegovića. Njegova baka, koja živi u Austriji, ima mali stan pored igrališta, a Markovoj majci je ostavila ključ „za svaki slučaj“. Marko je predložio da se tu svi nađemo i iz stana promatramo snjegovića. On će ponijeti i svoja dva dalekozora, ako bi slučajno zatrebali. Ideju smo svi jednoglasno prihvatili i otišli svojim kućama reći da idemo Marku na plejku, a Marko je pak rekao da ide k meni.

Cijelu večer promatrali smo snjegovića, ali ništa se nije događalo. Stajao je nepomično između tobogana i ljuljačke. Morali smo se vratiti doma. Predložio sam Petru da prespava kod mene jer i moj prozor gleda na igralište. Nazvali smo roditelje i oni su se složili. Marko nam je dao dalekozore i pošli smo kućama. Petar i ja smo se dogovorili da ćemo stražariti u smjenama – dva sata on pa dva sata ja i tako do jutra. Prvo sam stražario ja, kako bi tata rekao – malac od dvanaest godina, od metra i pol, uporan u nešišanju svoje crne kose. Promatrao sam snjegovića, ali opet ništa. Niti je tko dolazio, niti se on pomicao. U ponoć je došao red na Petra. Zauzeo je mjesto pored prozora, uzeo dalekozor i počeo promatrati snjegovića, a ja sam otišao spavati. Moje disanje očito je uspavalo Petra jer smo se obojica probudili ujutro u sedam kad je zazvonio moj alarm za školu. Prvo smo pogledali jedan drugoga, a zatim u snjegovića. Mjesto između ljuljačke i tobogana bilo je prazno, a snjegović je sada stajao pored klackalice. Bio je okrenut točno prema mom prozoru i kao da mi se jače smješkao. Od straha sam vrisnuo i bacio dalekozor.

Sve sam ispričao mami koja mi nije povjerovala. Niti su Petru, Marku i Tinu povjerovali njihovi roditelji. Dogovorili smo se da ćemo se opet naći na igralištu. Ako ne otkrijemo tajnu snjegovića, srušit ćemo ga.

Sunce je bilo na zalasku. Stajali smo pored snjegovića ozbiljnih lica. Nije nam bilo do šale. Začuli smo šuškanje i okrenuli se prema mjestu odakle se zvuk čuo. I tada smo začuli:

„Dečki, a zakaj se vi mene bojite?“

Pogledali smo jedan drugoga širom otvorenih očiju i počeli se polako okretati prema snjegoviću koji je i dalje stajao na mjestu. Grane koje su mu služile kao ruke bile su nepomične, a ugljenici od kojih su mu bile napravljene oči gledali su ravno u nas.

„J-j-jeste li i vi to čuli?“ zamučao je Tin.

„Jesmo“, prošaptao je Petar i sakrio se iza mene, iako je bio širi od mene za barem pola glave.

„Tko je to rekao?“ upitao je Marko hrabrije nego što je izgledao.

„Ja“, odgovorio je glas.

Ovoga puta jasno smo vidjeli da se snjegovićev osmijeh malo proširio. Nitko se nije pomaknuo.

„Nećemo ti ništa“, rekao je Marko. „Samo želimo znati kako se pomičeš.“

Snjegović je nekoliko sekundi šutio.

„To je duga priča.“

„Mi imamo vremena“, rekao sam.

Odjednom je zapuhao hladan vjetar. Sitne pahulje počele su padati s neba i vrtjeti se oko snjegovića poput malog snježnog vrtloga. Kad se vrtlog smirio, učinilo nam se da je snjegović za nijansu viši.

„Prije mnogo godina“, započeo je, „na ovom je igralištu živio dječak po imenu Luka. Obožavao je zimu i svaki je dan pravio snjegoviće. Jedne zime poželio je da barem jedan od njih može oživjeti i biti mu prijatelj.“

„I onda si ti oživio?“ upitao je Petar.

„Ne baš. Želja je ostala u snijegu. Svake godine, kad padne dovoljno snijega i kad skupina pravih prijatelja napravi snjegovića zajedno, ta se želja probudi.“

Pogledali smo jedan drugoga.

„Znači mi smo te oživjeli?“ pitao je Tin.

„Tako nekako.“

„A zašto si se selio po igralištu?“ zanimalo je Marka.

Snjegović se nasmijao.

„Zato što mi je dosadno cijelu noć stajati na jednom mjestu. A i htio sam vidjeti hoćete li primijetiti.“

„Primijetili smo!“ uzviknuli smo svi odjednom.

„To sam i vidio.“

Nekoliko trenutaka vladala je tišina.

„Hoćeš li ostati živ?“ upitao sam.

Snjegović je polako odmahnuo glavom.

„Ne zadugo. Dolazi toplije vrijeme. Već sutra bit ću manji nego danas.“

Prvi put otkad smo ga upoznali, njegov osmijeh nije izgledao tako veseo.

„Pa što ćemo onda?“ upitao je Petar.

„Ništa posebno“, odgovorio je. „Samo se nastavite družiti. Većina ljudi misli da je čarolija u pričajućem snjegoviću. Ali prava je čarolija u vašem prijateljstvu i slogi.“

Nitko nije znao što reći.

Tada je Marko skinuo svoje male okrugle naočale i obrisao ih.

„Znaš“, rekao je, „ja sam cijelo vrijeme pokušavao riješiti misterij. A ispalo je da nije važan odgovor nego...“

„...nego priča“, dovršio je snjegović.

Nas četvorica smo se nasmijali.

Te večeri ostali smo na igralištu dugo nakon što su se upalile ulične svjetiljke. Pričali smo sa snjegovićem o svemu i svačemu. O školi, nogometu, videoigrama i o tome kako je Petar jednom umjesto mene pogodio moju mamu vodenim balonom.

Snjegović se toliko smijao da mu je otpao nos od mrkve.

Kad smo sljedećeg jutra došli na igralište, dočekala nas je samo mala hrpica snijega. Na vrhu je ležala mrkva, a pored nje grančicom ispisana poruka: *Hvala vam na prijateljstvu. Vidimo se sljedeće velike zime.*

Marko je proučio tragove, Tin je šutio, Petar se češkao po glavi, a ja sam se nasmiješio. Nitko od nas nije znao hoće li se snjegović ikada vratiti. A kad je sljedeće zime pao prvi veliki snijeg, sva četvorica smo bez dogovora došli na isto igralište. I napravili novog snjegovića.

Za svaki slučaj.

Patrik, Ivan i Matej

Ispod snježnog pokrivača

Daleko, u tmurnim i hladnim dijelovima svijeta, gdje se ni ljudi nisu usudili ići, nalazila se Afroda - maleno selo duboko ispod hladnog snježnog pokrivača. U selu su živjela vesela mistična bića, maleni Frenkići. Oni bijahu bića tamnozeleno boje, veseli i šašavi poput djece. Uši im bijahu šiljaste i duge, a tijela kratka. Šiljasti nosići i velike oči krasili su njihova rumena lica. Frenkići bijahu poznati kao vrijedan narod, sve što su posjedovali, sami su izradili - svu odjeću, obuću, namještaj i ostale predmete, a sami su proizvodili i svoju hranu. Unatoč hladnoći, Afrodu je grijala velika ljubav malenih Frenkića koji su voljeli svoje selo i sva bića u njemu.

Frenkići najviše obožavahu svog vođu Frenkića Roka kojeg od milja prozvaše Roki. Za razliku od ostalih stanovnika Afrode, Roki bijaše ozbiljniji i mudrije je postupao u situacijama koje nisu bile toliko smiješne ili zabavne. Zbog toga ga je narod birao opet i opet.

Građani Afrode imali su svoje tradicije i običaje. Svake bi večeri zajedno objedovali i uživali u pripremljenoj hrani. Kasnije bi pjevali i plesali te se svi zajedno družili. I tako još jedne obične večeri, maleni Frenkići bijahu pripremili mnogo ukusne hrane, no nisu se mogli riješiti osjećaja da nešto nedostaje. Nakon večere, krenuo je ples i pjesma, ali opet je nešto bilo čudno. I onda su shvatili. Nedostajao je Roki. Nije došao na večeru niti se pojavio na zabavi. Frenkići se silno zabrinuše. Odjednom ugledaše Vlatku, Rokijevu mlađu sestru i njegovu desnu ruku. Rekla je Frenkićima da je Roko vrlo umoran od posla i nije se mogao, zbog silne iscrpljenosti, pridružiti njima na večeri. Svi se opustiše i nastaviše sa slavljem i večerom do dugo u noć.

No, ni sljedećih nekoliko večeri vođe nije bilo, a Vlatka više nije imala dovoljno dobrih opravdanja za njegovo izbjavanje. Frenkići su ga odlučili posjetiti. Tada im je Roki ozbiljnim glasom rekao: „Dragi građani Afrode, prijatelji moji, ispričavam se zbog svoje odsutnosti posljednjih nekoliko dana, ali situacija je opasna i rizična. Naš debeli i veliki snježni pokrivač počeo se topiti.“

Frenkići su znali da bez pokrivača nema ni Afrode te se i oni veoma zabrinuše za svoju budućnost. Pitali su Roka je li što smislio. Roko im odgovori: „Snijeg se ne topi brzo i ne znamo hoće li se prestati topiti. Jedino rješenje nam je odlazak iz Afrode i pronalaženje drugog sela.“ Nakon ovog prijedloga, Frenkići se pobuniše i posvađaše. Dio njih htio se preseliti, a drugi htjedoše ostati u selu i pokušati ga spasiti. Roko nije mogao gledati svoj narod kako se svađa, udario je šakom o stol povikao: „Dosta!“ tako glasno da je u prostoriji zavlada potpuna tišina. Frenkići spustiše glave i zašutiše.

„Cijeli smo život zajedno. Gradili smo Afrodu zajedno, radili zajedno i slavili zajedno. Nećemo dopustiti da nas nevolja podijeli. Zato ćemo učiniti oboje – pokušat ćemo spasiti selo, ali ćemo istovremeno tražiti novo mjesto za život ako nam to ne uspije.“

Mnogi Frenkići klimnuše glavama. Činilo se da je to pravedna odluka.

„Podijelit ćemo se u skupine“, nastavi Roko. „Jedni će istraživati zašto se snijeg topi, drugi će pokušati zaštititi selo, a treći će krenuti u potragu za sigurnim mjestom gdje bismo se mogli preseliti ako bude potrebno.“ Narod prihvati plan i već sljedećeg jutra svi se primiče posla.

Tjednima su Frenkići marljivo radili. Neki su gradili visoke snježne nasipe oko sela kako bi sačuvali hladnoću. Drugi su skupljali led iz udaljenih ledenih špilja i njime učvršćivali pokrivač. Treća skupina odlazila je na duga putovanja u nepoznate krajeve. No unatoč svom trudu, snijeg se i dalje polako topio.

Jednog dana Vlatka se vratila iz izviđanja uznemirenog izraza lica.

„Roko, mislim da smo otkrili uzrok!“

Odmah su se okupili svi najstariji Frenkići.

„Duboko u planinama pronašli smo pećinu iz koje izlazi neobično topli zrak“, objasnila je Vlatka. „Nikada prije nije bila otvorena. Led koji ju je zatvarao otopio se i sada toplina izlazi ravno prema Afrodi.“

Roko odluči osobno povesti skupinu do pećine. Nakon dugog puta stigli su do njezina ulaza. Iz unutrašnjosti je dopirao topao vjetar. Frenkići su oprezno ušli i ostali zadivljeni prizorom. U središtu pećine nalazio se golemi kristal koji je sjajio zlatnom svjetlošću. Iz njega se širila toplina koja je topila okolni led.

„Nikada nisam vidio nešto slično“, šapnu jedan starac.

Roko pažljivo priđe kristalu. Na njegovoj površini ugleda drevne znakove koje su poznavali samo najstariji među Frenkićima. „Ovo je Sunčev kristal“, pročitao. „Prije mnogo stoljeća naši su ga precizno zatvorili u led kako bi toplina ostala pod kontrolom.“

„Možemo li ga ponovno zatvoriti?“ upita Vlatka.

Roko se zamisli. „Možemo pokušati, ali trebat će nam pomoć cijelog sela.“

I tako su se svi Frenkići okupili. Danima su donosili led iz svih krajeva, gradili debele ledene zidove i pjevali stare pjesme svojih predaka. Vjerovali su da zajedništvo daje snagu njihovom radu. Kada je posljednji komad leda postavljen oko kristala, pećinom je odjeknuo dubok zvuk. Zlatni sjaj polako se stišao, a topli vjetar prestao je puhati.

Frenkići su zadržali dah. Vanjski se zrak počeo hladiti. Sljedećih dana topljenje snijega usporilo se, a zatim potpuno stalo. Afroda je bila spašena. U selu je zavladao veliko slavlje. Pjevalo se i plesalo tri dana i tri noći. No najveće iznenađenje dogodilo se posljednje večeri. Roko je stao pred okupljeni narod.

„Ovu pobjedu nisam ostvario ja“, rekao je. „Spasili smo selo jer smo surađivali. Da smo se nastavili svađati, izgubili bismo i Afrodu i prijateljstvo.“

Od toga dana Frenkići su još više cijenili svoje zajedništvo. Naučili su da najveća opasnost nije topljenje snijega nego svađa među prijateljima.

A Afroda je još dugo ostala skrivena ispod sjajnog snježnog pokrivača, daleko od ljudskih očiju, puna smijeha, pjesme i vrijednih malenih Frenkića koji su uvijek spremni pomoći jedni drugima.

Katja, Magdalena i Korina

Grudanje koje je promijenilo sve

Prvi dan praznika počeo je prekrasno. Cijeli je dan padao snijeg i do poslijepodneva je naselje bilo prekriveno njime. Svi smo bili vani. Čuo se smijeh, a snijega je bilo posvuda, čak i u zraku jer su grude neprestano letjele lijevo-desno. A onda je jedna gruda pogodila osobu koja nije trebala biti tamo.

Čudan visoki muškarac zaogrnut dugim crnim kaputom s velikim šeširom na glavi okrenuo se prema nama i mrko nas je pogledao. Ne znam jel mi se pričiniilo, ali kao da su mu oči zabljesnule. Svi smo se uplašili i otrčali prema šumarku pored naselja. Sakrili smo se iza drveća. Srce nam je udaralo kao da će iskočiti i pokušali smo disati što tiše. Onaj čovjek nas je pratio do šumarka i sada je gledao prema nama. Osjećali smo se kao da smo u stupici. Iza nas bila je brza i hladna rijeka, ispred nas je on.

Odjednom nas je obasjala neka svjetlost. Između dva drveta otvorio se portal i čovjek je zakoračio u njega. Iako uplašeni, u nama se upalila i iskrica znatiželje. Krenuli smo prema portalu, očekujući da će se zatvoriti i nestati, no on je i dalje bio tamo. Kao da je čekao nas. Nekoliko smo trenutaka promatrali portal, a zatim smo se pogledali i bilo nam je svima jasno što želimo. Zakoračili smo u portal i istog se trena pojavili na nekom nama nepoznatom mjestu.

Stajali smo na planini, a pored nas su se nalazile sanjke. Lijevo od nas nalazio se drveni znak. Na njemu se pisalo „Spusti se dolje i budi dobre volje!“ Iako nam nije bilo baš do šale, lagano smo se nasmiješili rimi, sjeli na sanjke i spustili se s planine. Bila je to najdulja i najbolja vožnja sanjkama ikada. Na dnu planine zaustavili smo se, a osmijeh nam se nije skidao s lica. Bili smo sretni kao mala djeca.

Ostavili smo sanjke za sobom i krenuli dalje. Očekivali smo da ćemo ugledati onog strašnog čovjeka, ali nigdje nije bilo nikoga. Kamo je nestao? Je li i njega portal odveo na ovo mjesto ili se on teleportirao negdje drugdje? S takvim mislima došli smo do novog znaka. Na njemu se nalazio veliki crveni plus i pisalo je „U bolnicu uđi i pomoć pruži.“

Krenuli smo prema zgradi na kojoj je bio veliki crveni križ. Pretpostavili smo da je to bolnica. Okrenula sam se prema Ani da joj kažem kako moramo biti hrabri, ali ni nje ni Joška nije bilo. Uхватила me panika. Gdje su Ana i Joško? To mi pitanje nije izlazilo iz glave. Zar ću sama prolaziti kroz sve ovo? I kako ću se vratiti kući? Jesam li dovoljno hrabra? Mogu li ja to?

Ova i stotine drugih pitanja punila su moju glavu dok sam otvarala vrata bolnice. Sva su svjetla bila upaljena. Ništa se nije čulo, nikoga nisam vidjela. Iznad moje glave nalazio se zeleni znak koji je treperio. Na njemu je pisalo IZLAZ. Odjednom, krajičkom oka primijetim da se natpis promijenio. Pogledam gore. Sada je bio crvene boje i na njemu je pisalo BJEŽI!

Srce mi je počelo snažno lupati. U prvi mah pomislila sam da umišljam, ali natpis je i dalje svijetlio crvenom bojom. BJEŽI! Napravila sam korak unatrag. U tom trenutku začula sam tihi zvuk kotačića koji se okreću po podu.

Škrip. Škrip. Škrip. Zvuk je dolazio iz hodnika s moje desne strane.

„Ana?“ tiho sam pozvala. Nije bilo odgovora. „Joško?“ Opet ništa. Škripanje je bilo sve glasnije. Sakrila sam se iza pulta na prijemu i oprezno provirila. Iz hodnika su se pojavila bolnička kolica. Sama. Nitko ih nije gurao. Gotovo sam vrisnula. Kolica su se zaustavila nasred predvorja. Na njima je ležao papir. Nekoliko sekundi nisam se usudila pomaknuti. Zatim sam

skupila hrabrost i prišla. Na papiru je pisalo: „Ne vjeruj svim znakovima.“ Zbunjeno sam pogledala prema izlazu. Natpis je ponovno bio zelen i na njemu je pisalo IZLAZ.

„Što se ovdje događa?“ promrmljala sam. Tada sam začula poznat glas.

„Lana!“ Bila je to Ana, a glas joj je dolazio s kata iznad mene. Potrčala sam prema stubama. Na prvom katu ugledala sam Anu kako maše kroz otvorena vrata jedne sobe.

„Gdje si bila?“ viknula sam.

„Ja bih te trebala pitati isto!“ odgovorila je. „Kad smo došli do bolnice, odjednom si nestala!“

„Ja sam mislila da ste vi nestali!“

Prije nego što smo stigle išta više reći, iza ugla se pojavio Joško.

„Napokon!“ uzdahnuo je. „Već deset minuta vas tražim!“

Brzo smo shvatili da je svatko od nas doživio isto. Čim smo se približili bolnici, razdvojili smo se i svatko je završio u svojoj verziji zgrade. „Kao da nas je ovo mjesto testiralo“, rekla je Ana. U tom trenutku začulo se zvono. DING!

Na zidu se pojavio novi znak. „Pacijent treba pomoć. Soba 12.“

Pogledali smo se. „Pa dobro“, rekao je Joško. „Valjda zato i piše da pomoć pružimo.“

Krenuli smo hodnikom i pronašli sobu 12. Kad smo otvorili vrata, unutra je sjedio mali dječak. Izgledao je tužno. Nije bio ozlijeđen niti bolestan. „Zašto si sam?“ upitala je Ana. „Nitko ne želi razgovarati sa mnom“, rekao je tiho. Sjeli smo kraj njega. Pričali smo mu viceve, Joško je izvodio svoje smiješne grimase, Ana mu je pričala zgone iz škole, a ja sam ga naučila igru koju smo često igrali na odmoru. Nakon nekog vremena dječak se nasmijao.

Čim se nasmiješio, soba je zasjala toplim zlatnim svjetlom. A zatim je nestala. Našli smo se ponovno vani. Ispred nas stajao je novi znak. „Tko drugima sreću stvara, dalje bez problema hara.“

„Mislim da smo prošli zadatak“, zaključio je Joško.

Nastavili smo put. Nakon nekoliko novih neobičnih izazova — pomaganja izgubljenoj lisici pronaći mladunce, popravljanja mosta od leda i dijeljenja hrane gladnim stanovnicima jednog sela — stigli smo do velikih zlatnih vrata. Ispred njih stajao je onaj isti čovjek u crnom kaputu. Ovoga puta nije izgledao strašno. Mirno nas je promatrao.

„Vi ste nas doveli ovamo!“ uzviknula je Ana. Čovjek klimne glavom.

„Jesam.“

„Zašto?“ pitao sam.

Skinuo je veliki šešir. „Zato što svake godine portal traži djecu koja su spremna pomoći drugima. Mnogi se uplaše i pobjegnu. Vi niste.“

„A gruda snijega?“ upita Joško.

Čovjek se nasmije. „Da me nije pogodila, možda vas nikad ne bih primijetio.“

Prvi put vidjeli smo da ima sasvim obične, prijateljske oči.

„Jeste li vi čarobnjak?“ upitala je Ana.

„Nešto slično“, odgovorio je tajanstveno.

Vrata portala polako su se otvorila. S druge strane nalazio se naš šumarak pokraj naselja. Padao je isti onaj snijeg kao i prije.

„Vrijeme je da se vratite kući“, rekao je čovjek.

„Hoćemo li vas opet vidjeti?“ pitao sam.

„Možda.“

Zakoračili smo kroz portal. Kad smo se okrenuli, ni portala ni čovjeka više nije bilo. Samo snijeg, šuma i tragovi naših stopa. Pogledali smo se. „Hoće li nam itko vjerovati?“ upita Joško. Ana se nasmije. „Naravno da neće.“ I bila je u pravu.

Ali svaki put kad bi pao prvi snijeg, svi bismo se sjetili neobičnog čovjeka u crnom kaputu, čarobnog svijeta iza portala i znaka koji nas je naučio najvažniju stvar:

Prava hrabrost nije kad se ne bojiš, nego kad unatoč strahu odlučiš pomoći drugima.

Ella Maria i Evita

Tragovi koji su nestali

Snijeg je te noći pao tiho, bez vjetra, kao da se trudio ne probuditi nikoga. Ujutro je dvorište bilo potpuno bijelo, glatko i mirno, bez ijednog traga. Izašao sam iz kuće prije ostalih, još u pidžami i prevelikoj jakni. Hladnoća me ugrizla za obraze, ali nisam mario. Majka je viknula s kuhinjskog prozora: „Ante, prehladit ćeš se!“ Nisam se obazirao jer sam ih tada ugledao.

Otisci stopala vodili su od ograde prema šumi. Bili su pravilni, duboki, kao da je netko hodao polako i odlučno. Nisu bili tragovi životinje — to sam odmah znao. Netko je prošao ovuda dok smo svi spavali. Odlučio sam nazvati svog prijatelja Matu. On živi nekoliko kuća od mene i brzo će doći kad mu kažem što sam ugledao. Matin tata je lovac i Mato često s njim ide u lov. Možda je već vidio ovakve tragove pa će mi znati reći tko ih je načinio.

Odjurio sam u kuću gdje su već mirisale palačinke. I na mamu je ovaj snijeg pozitivno djelovao, bila je sva sretna i lepršava dok je pjevušila neku pjesmu i okretala palačinke u zraku. Mato mi je odmah odgovorio na poruku. Izgleda da je pobudila njegovu znatiželju. U njoj je pisalo „Stižem za pet minuta. Ne kreći sam.“

Za točno pet minuta na našim se vratima čulo zvono, a zatim se Mato pojavio kraj mene u kuhinji. Na sebi je imao bijeli skafander i zelenu kapu koja mu je prekrivala cijelu glavu tako da su se vidjela samo dva smeđa oka koja su me promatrala s nestrpljenjem.

Pokazao sam Mati otiske. Nije ih prepoznao. Došao je do istoga zaključka kao i ja — to nisu otisci životinje. Pratili smo ih bez razmišljanja. Svaki korak bio je jasniji kako smo se približavali rubu šume. Snijeg je ondje bio dublji, tišina gušća, a zrak hladniji. Imao sam osjećaj da nas netko promatra, ali kad bih se okrenuo, vidio bih samo bijele grane i sjene drveća.

I tada su tragovi nestali.

Ne postupno, ne razmazani — jednostavno su prestali. Kao da je osoba zakoračila u prazninu. Stajali smo na rubu šume, srce nam je lupalo, a dah se pretvarao u oblak pare. U tom trenutku, iza sebe smo začuli škripanje snijega. Polako smo se okrenuli. Iza nas nije bilo nikoga. Škripanje je prestalo. Mato i ja pogledali smo jedan drugoga. Vidio sam da ni njemu nije svejedno.

„Čuo si to?“ upitao sam.

„Jesam“, odgovorio je tiho.

Nekoliko trenutaka stajali smo nepomično. Tada se škripanje ponovno začulo, ovaj put s naše lijeve strane. Kao da netko hoda kroz dubok snijeg. Krenuli smo prema zvuku. Nakon desetak metara ugledali smo nešto neobično. Na jednoj grani visjelo je malo srebrno zvono. Nije bilo veće od oraha, blago se njihalo i zvonilo iako nije bilo vjetra. Mato ga je oprezno skinuo.

„Ovo sigurno nije od životinje“, rekao je. Čim je izgovorio te riječi, negdje među stablima začuo se dječji smijeh. Ne glasan ni strašan. Veseo. Kao da se netko skriva i zabavlja.

„Halo?“ viknuo sam. Nije bilo odgovora. Samo još jedan kratki smijeh. Pošli smo za njim. Provlačili smo se između stabala sve dok nismo stigli do malene čistine koju nikada prije

nisam vidio. Nasred čistine stajala je kućica. Bila je visoka jedva metar i pol. Krov joj je bio prekriven snijegom, a dimnjak je ispuštao tanak stupić dima.

„Jesmo li ovo ikad prije vidjeli?“ šapnuo je Mato.

Odmahnuo sam glavom. Živjeli smo ovdje cijeli život i dobro poznavali šumu. Takva kućica nije mogla samo tako niknuti preko noći. Približili smo se. Vrata su se sama otvorila. Unutra je bilo toplo. Mirisalo je na cimet i drvo. Na stolcu kraj peći sjedio je starac duge bijele brade. Na nosu su mu bile okrugle naočale, a u rukama je držao šalicu iz koje se pušila para. Kao da nas je očekivao.

„Dobar dan, dečki“, rekao je mirnim glasom.

Mato i ja ostali smo stajati na pragu. „Vi ste ostavili tragove?“ upitao sam.

Starac se nasmiješio. „Naravno.“

„Zašto?“

„Jer sam tražio nekoga tko će ih slijediti.“

Pogledali smo se zbunjeno. „Nismo baš posebni“, rekao je Mato.

„Upravo zato“, odgovorio je starac. „Većina ljudi vidi tragove i nastavi svojim putem. Vas dvojica ste zastali, promatrali i pitali se kamo vode.“

Starac je ustao i prišao prozoru. „Znatiželja je rijetka stvar. Ona vodi do otkrića, prijateljstava i pustolovina.“

„Tko ste vi?“ pitao sam.

Na trenutak se činilo kao da mu oči svjetlucaju poput zaleđenog jezera. „Ja sam čuvar snijega. Svake zime ostavim tragove za nekoliko znatiželjnih duša. Ne vodim ih do blaga ni tajnih moći. Vodim ih do uspomene.“

Posegnuo je za policom i pružio nam malu drvenu kutiju. Otvorili smo je. Unutra nije bilo ničega osim pahulje. Ali nije se topila. Lebdjela je nekoliko centimetara iznad dna kutije i blago svjetlucala.

„Kad god pomislite da je svijet postao običan, pogledajte ovu pahulju“, rekao je starac. „Podsjetit će vas da iza svakog neobičnog traga možda čeka priča.“

Uzeo sam kutiju, a Mato je još jednom zazvonio srebrnim zvoncem. Tada se začuo isti onaj veseli smijeh. Treptajući smo i tog je trena kućica nestala. Stajali smo sami na čistini. Nije bilo peći, stola ni starca. Samo snijeg. I tragovi koji su sada vodili natrag prema našem selu. Mato je pogledao mene, a ja njega. Pošli smo kući kroz snijeg koji je blistao na zimskom suncu.

Kad sam kasnije otvorio drvenu kutiju kako bih još jednom pogledao čarobnu pahulju, ona je i dalje bila ondje. Mala, sjajna i savršena. Tada sam shvatio da neki tragovi ne postoje zato da bismo saznali tko ih je ostavio. Neki postoje samo zato da nas odvedu do pustolovine koju nikada nećemo zaboraviti.

Ema, Lana, Mislav i Juraj

Sanjke koje nisu htjele stati

Bruno se odgurnuo niz brdo misleći da će vožnja biti kratka. Ali sanjke su ubrzavale, a kraj se nije nazirao.

Bio je viši od većine dječaka iz razreda, pomalo nespretan u pokretima, s tamnom kapom navučenom preko čela i jaknom koja mu je visjela preko ruku. Obično je volio imati sve pod kontrolom, zato se i rijetko spuštao najstrmijim dijelom brda. Danas je, međutim, odlučio riskirati.

Hladan zrak udarao mu je u lice dok je prolazio pored drugih sanjkaša. Smijeh koji je maloprije čuo iza sebe sada je nestao, a u ušima mu je ostalo samo šuštanje snijega i lupanje vlastitog srca. U truhu mu se pojavio neugodan osjećaj, onaj koji je obično značio da je pogriješio.

Pokušao je zabiti pete u snijeg, ali sanjke su samo poskočile i krenule još brže. Bruno je stisnuo zube i čvršće uhvatio konop, prsti su mu se brzo hladili, ali nije popuštao. Brdo koje je poznao cijeli život odjednom mu se činilo dulje i strmije nego ikad prije. S lijeve strane prolazila su stabla, sve bliže jedno drugome.

„Samo još malo“, pokušavao se umiriti, ali tijelo mu se nagnulo prema naprijed. Izgledalo je kao da ne kontrolira sanjke, kao da sanjke same biraju put. Ledena staza bljeskala je ispred njega, glatka i opasno brza. „Usporite, samo malo usporite!“ u sebi je vrištao Bruno.

Na dnu brda, tamo gdje je staza obično završavala, ugledao je nešto što mu je zaledilo dah. Staza tu nije završavala. Pretvarala se u zaleđeni put koji je vodio ravno prema šumi.

Iako su mu prsti trnuli, Bruno je još čvršće stisnuo konop sanjki dok su ga povlačile naprijed, a prvi tamni oblici drveća približavali su se brže nego što je mogao razmišljati. „Moram nešto učiniti. Sad.“

Bruno je očajnički pogledavao lijevo i desno i tražio bilo kakav način da zaustavi sanjke. Tada je ugledao niski nanos snijega uz rub staze. Nije imao vremena za razmišljanje. Nagnuo se svom snagom ulijevo. Sanjke su se zanjihale. Učinilo mu se da će se prevrnuti, ali zatim su skrenule prema brdašcu snijega. Prednji dio zabio se u duboki snijeg i Bruno je poletio naprijed. Kotrljao se nekoliko metara prije nego što se zaustavio. Nekoliko sekundi samo je ležao i gledao sivo zimsko nebo. Bio je živ. I ništa ga nije boljelo.

„Uspio sam“, promrmljao je i nasmijao se od olakšanja. Pogledao je prema sanjkama, ali one nisu stajale. Klizile su dalje prema šumi.

„Ma ne!“ viknuo je i skočio na noge. Sanjke su bile njegov omiljeni božićni poklon od djeda. Nije ih mogao samo tako pustiti. Potrčao je za njima. Propadao je u snijeg, a pluća su ga boljela od hladnog zraka. Nakon nekoliko minuta stigao je do ruba šume. Sanjke su stajale naslonjene na veliko stablo. Bruno je usporio. Osjećaj mu je govorio da nešto nije u redu. Polako je prišao sanjkama. Već je ispružio ruku prema konopu kad je začuo tihi zvuk.

„Upomoć...“

Bruno se ukočio. Zvuk je dopirao negdje iz dubine šume. Nekoliko trenutaka stajao je na mjestu. Možda je samo umišljao. Srce mu je još uvijek snažno lupalo nakon opasne vožnje. No tada se glas ponovno javio.

„Ima li koga?“

Ovaj put bio je jasniji. Bruno je progutao knedlu i krenuo prema zvuku. Snijeg mu je škripao pod čizmama. Nakon dvadesetak metara ugledao je nešto crveno među stablima. Bila je to starija žena u crvenom kaputu. Sjedila je u snijegu pokraj srušenog debla.

„Jeste li dobro?“ upitao je Bruno.

Žena je podigla pogled.

„Mislim da jesam“, rekla je. „Poskliznula sam se i izvrnula gležanj. Pokušala sam ustati, ali ne mogu hodati.“

Bruno je osjetio kako mu se želudac steže. Bio je sam, daleko od brda, a žena je izgledala iscrpljeno.

„Pričekajte ovdje“, rekao je. „Otrčat ću po pomoć.“

„Ne moraš trčati cijelim putem“, odgovorila je žena. „Mobitel mi je ostao u džepu kaputa, ali ne mogu ga dohvatiti.“

Bruno je oprezno posegnuo u džep koji mu je pokazala. Izvukao je telefon i pružio ga ženi koja je nazvala svojeg supruga. Dok su čekali, Bruno je skinuo svoj šal i smotao ga tako da žena može nasloniti ozlijeđenu nogu. Razgovarali su kako bi joj vrijeme brže prošlo. Saznao je da se zove gospođa Marija i da svakog vikenda šeta šumom. Nakon petnaestak minuta začuli su glasove. Kroz stabla su se pojavila dvojica spasioca i stariji muškarac. Žurili su prema njima.

„Marija!“ povikao je čim ju je ugledao.

Spasioci su pregledali njezin gležanj i pomogli joj da ustane. „Ovaj dječak vas je pronašao?“ upitao je jedan od njih.

Marija kimne: „Da nije došao, sjedila bih ovdje još dugo.“

Spasioc se nasmiješio. „Dobro si postupio. Mnogi bi se prepali i otišli.“

Bruno je slegnuo ramenima. Nije se osjećao posebno hrabro. Iskreno, bio je preplašen cijelo vrijeme. Kad su svi krenuli prema izlazu iz šume, Bruno je ponovno uzeo svoje sanjke. Konop je bio hladan pod prstima, ali sada mu to nije smetalo. Na povratku prema brdu razmišljao je o svemu što se dogodilo. Tog jutra bio je uvjeren da je najgori dio dana bila vožnja koju nije mogao kontrolirati. Sada je shvatio da ga je upravo ta pogreška dovela do osobe kojoj je trebala pomoć.

Kad je stigao kući, djed ga je dočekao na vratima.

„Pa gdje si ti nestao sa sanjkama?“

Bruno se nasmiješio i pogledao izgrebani prednji dio sanjki.

„Duga priča“, rekao je. „Ali mislim da su me danas odvele baš tamo gdje je trebalo.“

Uz toplu šalicu čaja, Bruno je djedu ispričao cijelu pustolovinu.

Thomas, Manfred i Lovro

Zimska avantura

Bila je sredina siječnja u malenom selu smještenom u dubokoj dolini između visokih planina. Izgledalo je kao iz bajke. Krovovi kuća bili su prekriveni bijelim pokrivačem, a rječica koja je tekla kroz selo bila je djelomično zamrznuta.

U selu je živjela djevojčica Ivana sa svojim roditeljima i mlađim bratom Lukom. Ivana je imala dvanaest godina i jako je voljela čitati pustolovne romane, pogotovo Pet prijatelja. Bila je znatiželjna i hrabra, uvijek je prva istrčavala na snijeg, uvijek prva istraživala šumu i rijeku. Njezine oči bile su prekrasne i neobično plave te su se uvijek sjajile od uzbuđenja, posebno ako bi pronašla nešto novo. Brat Luka četiri je godine mlađi od nje, ali i on je volio istraživati sa svojom sestrom. Iako pomalo nestašan i nespretn, bio je Ivani vjeran pomoćnik.

Slobodno vrijeme Ivana i Luka često su provodili na kraju sela, u jednoj staroj i trošnoj kolibi koja je bila dom bake Ljubice. Ona bi im skuhalo čaj, ponudila domaće kekse s brusnicama i bijelom čokoladom pa bi se onda zajedno smjestili na debelom vunenom tepihu ispred kamina i satima pričali priče. Baka Ljubica bila je jako dobra pripovjedačica i znala je puno priča. Najradije je pričala o čaroliji zime, o snježnim vilama i tajanstvenim legendama koje su obavijale njihovo maleno selo. Baka je bila sretna što još uvijek postoji netko tko voli priče i bila je sigurna da će ih Ivana i Luka prenositi dalje.

Dok je baka pripovijedala, Ivana i Luka gotovo da i nisu disali. Slušali su pažljivo širom otvorenih očiju, a ponekad i otvorenih usta od čuđenja. Ivana je vjerovala u sve te priče i potajno je priželjkivala i sama se naći u nekoj avanturi.

Jednog je jutra sinulo sunce, ali je vani i dalje bilo hladno. Snijeg se sjajio i izgledalo je kao da im je dvorište prepuno malih sitnih svjetlucavih kristala. Ivana i Luka odlučili su se igrati na snijegu i raditi snježne anđele. Dok su se smijali i natjecali čiji će anđeo biti ljepši, Ivana je primijetila neobične tragove nekog bića. To nisu bili niti tragovi čovjeka niti tragovi životinje. Počeli su pratiti tragove kad su čuli zvuk koji je dolazio iz dubine šume, daleko od sigurne i poznate staze.

Ivana je zastala, osjećajući kako joj srce ubrzano kuca. Luka se primaknuo sestri i primio ju za ruku. Upitao je: „Ivana... šššto bi to moglo biti?“ Bio je jako prestrašen.

Upravo u tom trenutku zimsku tišinu sela prekinuo je tajanstveni glasni zvuk, a Ivanina i Lukina avantura službeno je započela.

Ivana je duboko udahнула i pogledala prema šumi. I sama se malo uplašila, ali nije htjela da Luka to primijeti.

„Ne znam što je, ali možemo pogledati. Samo moramo biti oprezni“, rekla je. Luka je neodlučno kimnuo. Neobični tragovi vodili su između visokih smreka. Snijeg je bio dubok, a grane su se savijale pod njegovom težinom. Što su dalje ulazili u šumu, zvuk je postajao jasniji. Više nije zvučao tako strašno. Zapravo, podsjećao je na nekakvo zavijanje pomiješano s cviljenjem.

„Misliš li da je neka životinja?“ šapnuo je Luka.

„Možda“, odgovorila je Ivana.

Nakon nekoliko minuta stigli su do malene čistine. Tamo su ugledali nešto neobično. Uz srušeno stablo stajale su stare drvene saonice. Jedan njihov dio bio je zaglavljn među granama, a pokraj njih je stajao veliki pas prekriven snijegom. Pas ih je ugledao i glasno zalajao.

„To je onaj zvuk!“ uzviknuo je Luka.

Pas je još jednom zalajao, a zatim se okrenuo i potrčao nekoliko koraka prema šumi. Nakon toga zastao je i pogledao Ivanu i Luku kao da ih poziva da krenu za njim. Djeca su ga oprezno slijedila. Tragovi koje su pratili cijelim putem sada su imali smisla – pripadali su upravo njemu. Pas ih je doveo do malene udubine između stijena. Tamo je, sklupčana u snijegu, sjedila djevojčica otprilike Ivaninih godina. Drhtala je od hladnoće, a lice joj je bilo blijedo.

„Hej! Jesi li dobro?“ povikala je Ivana i potrčala prema njoj.

Djevojčica je podigla pogled.

„Izgubila sam se“, rekla je tihim glasom. „Zovem se Marta. Došla sam iz susjednog sela. Htjela sam malo prošetati i odjednom više nisam znala gdje sam. Sva sreća pa je Medo išao sa mnom.“

Pas je veselo zamahao repom čim je čuo svoje ime. Ivana je brzo skinula svoj vuneni šal i omotala ga oko Martinih ramena. Zajedno su polako krenuli prema selu. Medo je hodao uz njih kao vjeran čuvar. Kada su stigli do kolibe bake Ljubice, iz dimnjaka se vijorio tanak stupić dima. Baka Ljubica otvorila je vrata čim su pokucali.

„Što se dogodilo?“ upitala je iznenađeno.

Djeca su joj brzo ispričala cijelu priču. Baka je odmah posjela Martu pokraj kamina, dala joj toplu deku i šalicu vrućeg čaja s medom. Zatim je poslala susjeda da potraži njezina oca. Nije prošlo dugo, a pred kolibom su se začuli glasovi. Vrata su se naglo otvorila i unutra je ušao zabrinuti Martin otac. Djevojčica je skočila na noge i potrčala mu u zagrljaj. Čovjek je zahvaljivao svima redom, a posebno Ivani i Luki.

Kad su se gosti napokon oprostili i krenuli kući, baka Ljubica se nasmiješila djeci. „Vidite“, rekla je, „nije svaka pustolovina puna čarobnih bića i skrivenih blaga. Ponekad je najveća čarolija pomoći nekome kome je pomoć potrebna.“

Ivana je pogledala kroz prozor. Snijeg je i dalje blistao na mjeseci, a pahulje su polako plesale zrakom. Pomislila je kako je baka možda u pravu.

Iris

Vampir na odjelu za transfuziju

Moja je baka bila medicinska sestra. Često ju posjećujem i volim kad mi priča zanimljive priče iz svoje bolnice. Baka je uvijek vesela i nasmijana, zbog toga obožavam biti u njezinu društvu.

Jednog petka i to zadnjeg dana nastave, vraćala sam se kući iz škole i ugledala baku kako sjedi na terasi svoje kućice. Ljuljala se u svojem naslonjaču i radosno mi mahala. Potrčala sam prema njoj, bacila torbu na trijem i snažno ju zagrlila.

- Sjedni malo, dušo, popit ćemo sok od bazge – rekla je baka. Budući da nisam imala nikakvih drugih obaveza, sjela sam pored bake i upitala je: - Bako, imaš li i danas koju zanimljivu priču za mene? - Baka se nasmiješila i lagano kimnula glavom.

Već dugo znam da moja baka vjeruje kako vampiri postoje. Govorila mi je da je kao mlada radila u odjelu za transfuziju krvi. Voljela je tamo raditi jer je svakog dana viđala ljude koji su htjeli pomoći drugima. Meni je krv grozna, samo što se ne onesvijestim kad ju vidim. Baka je čista suprotnost, krv ju nije smetala i svoj posao vađenja krvi uvijek je odrađivala bez muke.

- Ono što ću ti sada ispričati, vjerojatno ti neće imati smisla, ali moraš mi vjerovati jer sam ja to vidjela svojim očima – rekla je baka i započela svoju priču. – Davnih dana, dok sam još bila mlada, radila sam u bolnici, na odjelu za transfuziju, kao što znaš. Dan je bio dug i naporan, a ja sam bila umorna i jedva sam čekala kraj smjene da pođem kući odmoriti se. Bila sam jedina na odjelu, druge su kolegice završile ranije i već su bile otišle. Nisam se baš osjećala ugodno kad bih ostajala sama. Tako kasno u bolnici je dosta jezivo i tiho. Osjetila sam trnce po leđima i krajičkom oka vidjela neki brzi pokret. Okrenula sam se i ugledala čovjeka odjevenog u crno. Isprva sam pomislila kako je to još jedan donor krvi. Ljubazno sam ga pozdravila kao što pozdravljam i sve ostale donore. Čovjek mi je odzdravio i skinuo kapuljaču. Nije izgledao kao normalna osoba i u meni se počeo javljati strah. Imao je neprirodno blijedu kožu, izduženo lice i bio je jako mršav. Sjećam se da sam mu rekla kako je njemu potrebna transfuzija krvi. Čovjek se na taj moj komentar nasmijao i tada sam primijetila njegove zube. Bili su bijeli, a očnjaci su bili nešto dulji, kao naoštreni. –

Gledala sam baku i bila sam se cijela pretvorila u uho. Pozorno sam slušala njezinu priču koja mi se činila tako posebna, nevjerojatna. Pričala je kako do tog trenutka u bolnici nije vjerovala u vampire, no s pojavom ovog čovjeka, njezino se uvjerenje promijenilo. Čovjek joj je rekao da nije došao donirati krv, već da mu je potrebna stara ili nevaljala krv. Oči su joj se raširile i zakoračila je nekoliko koraka unatrag. Bila je jako prestrašena i odlučila je surađivati s nepoznatim posjetiteljem.

- Odvela sam ga u prostoriju gdje smo držali staru krv. Otključala sam ormarić i rekla mu da smije uzeti samo jednu vrećicu krvi na što se okrenuo prema meni i pogledao me namrgođeno. Skupila sam hrabrosti i upitala ga što će mu uopće stara krv, no dobila sam odgovor koji nisam očekivala. Rekao mi je da mu je to prvi obrok danas te je krenuo kopati po kutiji, a ja sam stajala ukočeno pored njega. Nisam mogla vjerovati što sam čula. Čovjek se tada okrenuo prema meni i upitao me smije li uzeti vrećicu koju je držao u ruci. Kimnula sam i potvrdno odgovorila tako tiho da me jedva čuo. Primijetio je da sam priblijedjela pa me pitao jesam li dobro, ali od straha sam samo šutjela. Nekoliko sekundi smo se gledali, a zatim mi je čovjek rekao da se ne trebam bojati. –

Baka me primila za ruku i primaknula se bliže meni. I tada mi je rekla ono što sam cijelo vrijeme čekala. Čovjek joj je priznao da je vampir. Srce joj je lupalo kao da će iskočiti, mislila je da će se onesvijestiti. Pokušala je samu sebe uvjeriti da joj se sve ovo priviđa, da se zbog umora i iscrpljenosti sve to odvija samo u njezinoj glavi.

- Sad mi je već bilo jasno da čovjek nema namjeru ozlijediti me pa sam skupila hrabrost i drhtavim ga glasom pitala kako se zove. „Zovem se Rafael,“ rekao mi je, „i neću te ugristi.“ Tražio me je da se smirim jer on samo želi staru krv. Pitala sam ga i koliko ima godina jer, prema legendama, znam da vampiri izgledaju puno mlađe nego što jesu. Nisam se iznenadila kad je rekao da su mu 352 godine. Malo po malo, počeli smo razgovarati. Nisam se više bojala. Saznala sam da on nije jedini, da ima još vampira po cijelom svijetu, no nisu svi odabrali živjeti na staroj krvi i tih se moram paziti. Dok je bio mlađi, i on je pio krv živih ljudi, ali s vremenom mu je dosadilo nasilje i odlučio se hraniti ovako, na odjelima za transfuziju. Nisam htjela da ostane gladan pa sam mu ponudila cijelu kutiju stare krvi. Bilo mi je drago što sam upoznala vampira koji je prestao ubijati ljude. Vrijeme je prolazilo, ja sam zaboravila na svoj umor i nisam ni shvatila da noć polako prolazi. U jednom trenutku Rafael je ustao i pogledao kroz prozor. Na obzoru se mogla vidjeti blaga crvenkasta svjetlost, znak da sunce izlazi. Uzeo je kutiju sa starom krvlju i zahvalio mi. Na vratima se okrenuo i rekao mi da se čuvam. –

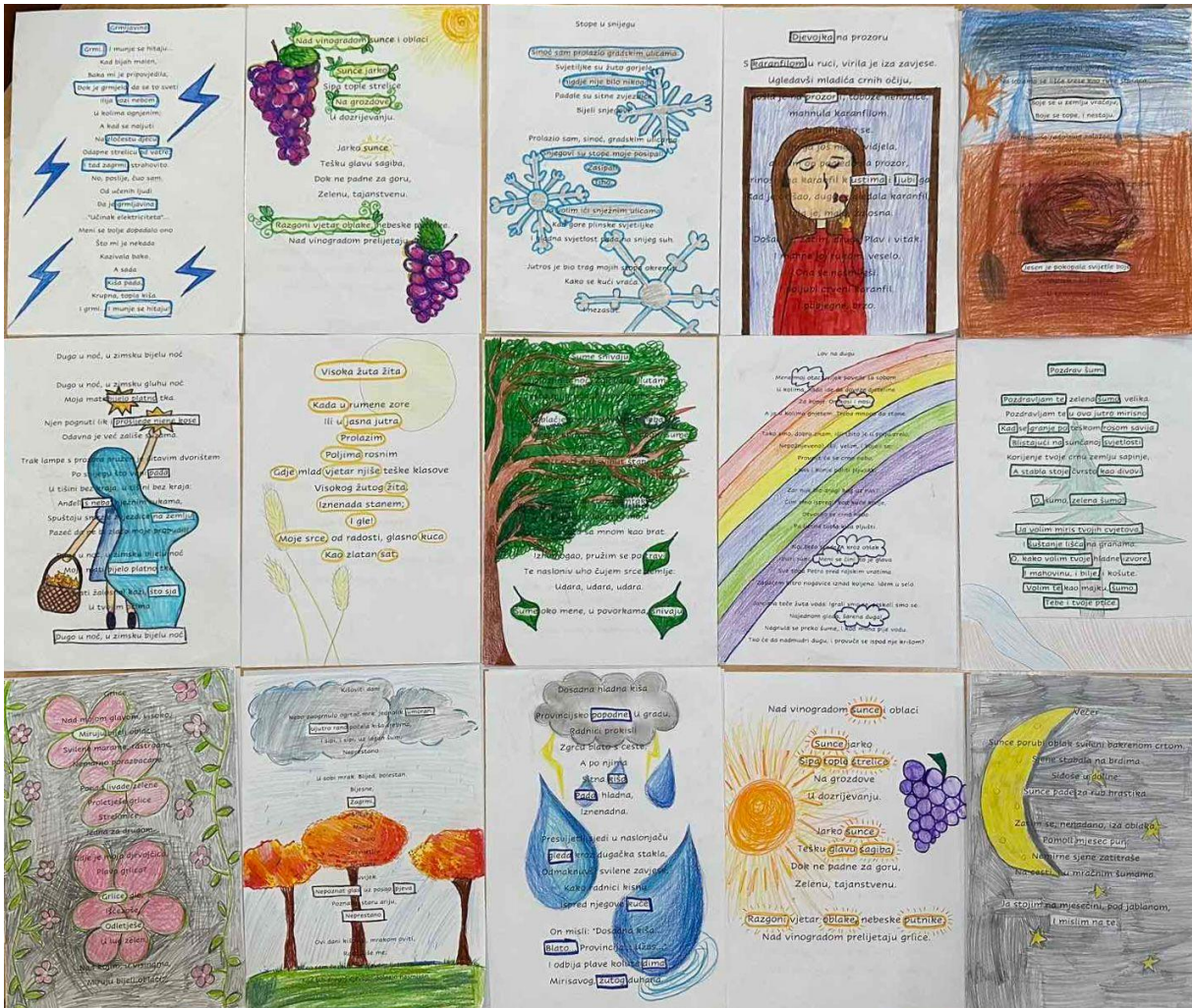
Čvrsto sam držala čašu soka među dlanovima, gledajući u baku s napola otvorenim ustima. Večer se već bila spustila i sunce je obojalo nebo nijansama narančaste i ružičaste boje.

- Bako... - tiho sam progovorila. – Jesi li ga ikada opet vidjela? –

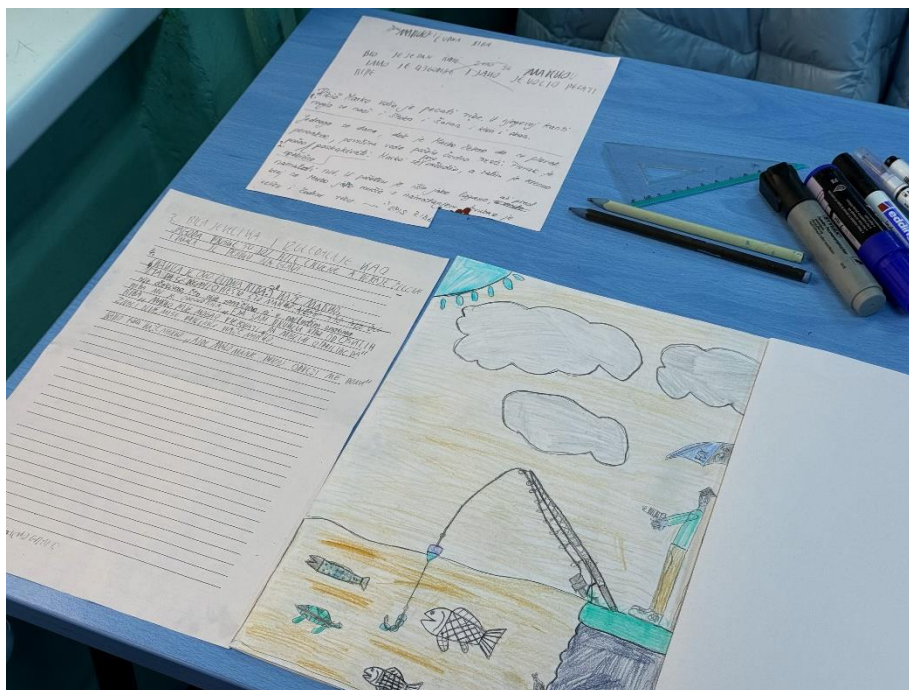
Baka se blago nasmiješila, onim osmjehom koji nosi uspomene, i polako odmahnula glavom.

– Nisam, - rekla je mirno. – Ali ponekad pomislim da je negdje tamo. I da još uvijek bira biti dobar. Znaš, mislim da svatko može birati što će biti. – rekla je i pomilovala me po kosi.

Ema

Radionica izrade slikovnice

Lovro

Evita

Juraj

Ivan

Lana

U projektu su sudjelovali:

učenici 4. razreda:

Ivan Žužak
Karla Domšić
Iris Mladar
Lovro Graho

učenici 5. razreda:

Greta Kranjc
Ella Maria Tomac
Evita Orešić
Patrik Milosavljević

učenik 6. razreda:

Thomas Devčić

učenici 7. razreda:

Mislav Ostarčević
Ema Dečman
Katja Novak
Juraj Kovačić
Magdalena Bičak
Katja Novak
Lana Flanjak

učenica 8. razreda:

Korina Stepić